

A) és Balogh
ték a hallga-
te a székesfő-
tault vasárnap
öt. Lengyel
városunk a szo-

ehetségű fiatal
őzelebb Gyön-
mányfőjét,
és az octob-
ere kitéve volt.
budai lotteria
lyről minden
jót mondhat.
Gyöngyösön

nyartója Föld-
egy rende-
emely művel-
észéről egy idő
ankodások, az
nyugtalan hírek
rendőrségnek
gyéneket kipu-
andó esetben a
ak feljelentse,
smind a város
y az ily egyé-
ni, a könnyen
nyugtadni, saját
k. — Valóban
kat, részeg, or-

Anna 8 éves; Lo-
es; Visnyei Mária
Venczel 56 éves;
os; Falkus Antal
szesen 6 fi- 4 nő-
ny. — Házasságra

t. buza 5 frt 20
árpa 2 frt 80 kr;
ökint: széna má-

gnác.

a németországi
mmélt. magyar
zna miatt enge-
ngol.

TOLCS

vedések

orbáncz, minden
érdaganat, fej-
nyilalás ellen,
segítő gyógyszer
erben egyedül
sében kapható.

Len

"Fogpora"

észségesen fen-
kellemetlen fá-
akran a fájdalom-
meg is szünteti.
sit mindenkit 1/2
adagja 50 uj kr.
borz-szörből ké-
őre soha ki nem
mégis kihullna,
nte 50 uj kr.
ül a nagytem-
ezimzett gyógy-
t gyógytárában
Miskolczon Csá-
án Fröhlich Ká-
árusnál.

hából folyó
trócziféle, 7-ik
nemű közönsé-
sra s megren-

dolf.

Előfizetési díj:
Egész évre . . . . . 5 ft. — kr.
Fél évre . . . . . 2 „ 50 „
Negyedévre . . . . . 1 „ 30 „
Egyes szám ára 12 kr.
Megjelen minden esztendőnkön.

EGRI POSTA.

II. évi folyam. 25. szám. Junius 18-án 1863.

Előfizetéseket elfogad: EGERBEN a kiadó-szerkesztőség (Széchenyi utca 168. szám, az irtalmas névvel szemben), az érs. lyc. nyomda irodája, Jentsch G. könyvkereskedése (czukor utca), Fraenkl B. Miskolczon, Poplan E. Gyöngyösön, — és minden cs. k. postahivatal.

Hirdetések
szettetik minden háromszor használt
zött sorhely után 4, továbbá kizárólag
teleknél 3 kr.; azonnali helyes
fejében minden hirdetésről 30 kr.

II. évi folyam.

25. szám.

Junius 18-án 1863.

Az „Egri Posta“ jövő félelvén „**EGER**“ czim alatt nagyobb és díszesb negyedréte alakban, t. Vida József jogtudor és tanár ur szerkesztése mellett fog megjelenni.

Ezennel felhívjuk városunk s kettős megyénk t. olvasó közönségét, hogy előfizetési megrendeléseikről mielőbb intézkedni méltóztassék.

Előfizetési ár:

Egész évre . . . . . 5 frt. — kr.
Fél évre . . . . . 2 „ 50 „
Év negyedre . . . . . 1 „ 30 „

„**EGER**“
kiadóhivatala.

KÖZÜGYEK.

Tiszavidéki állapot.

II.

A jelen évi szárazság, mely ekkoráig oly egyetemes, s oly rémséges volt, e vidéken is kivette már adóját, s mig'egy részről a mezei gazdaságot, — ki mondhatná meg mennyi telkeken s birtokokon? — a feloszlásnak örvényébe sodorta, más részről a napszámos, kézi munka után elő számtalan családoktól a kenyérkereseti módot sok oldalról nemcsak elvette, de egy időre el is zárta. Minek érdekében s láttában a fehér galambfűrtü avagy tarfejú aggyasztányt ha kérdezzük: öreg! ért-e már ily szűk időt? ekkép felel: ily szűk időt igen, már értem, de ily inségeset még nem!...

Azonban folyó hó 7-ke óta több enyhe esőben részesültünk; e mondat igazságát tehát, melynél elménk annyira szeretne megállapodni, — magyaragatni hozzánk tartozónak nem hiszszük, valamint azt sem, miként lehetne a megingatott mezei gazdaságot némi rendes folyamatba hozni, avagy a két kézi munka után élő szegény embernek, e vidéken, hol a Tiszaszabályozás következtében is annyi még a tenni való, miként lehetne munkaforrást nyitni; e körülmény az illetéket jugsis elfoglalva tartja, s egy tekintet akár a régi megyei életre, akár más külföldi történelmi példákra, elég tájékoztatást nyújthat nekik az országos, vagy kormányi segedelem kieszközölhetésére.

Részünkről a jelen kor teendői között a jelen nemzedék figyelmét olyatén munkálkodásra akarjuk felhívni, mely a jövő korra is kihatással legyen, mely a tiszaháti ember (habár a természet rendje szerint lassu folyamatban) azon ohajtásának tegyen eleget: hogy a földnek (az ő szava szerint) a z es őszivó erőt megadja.

És erre nézve véleményünk szerint az élőfák tiltványozása és az erdőtelepek alakítása lenne a leghatalmasabb tényező; s élő törvényül, melynek mindenki hódoljon, eme maximát szeretnők felállítani: ha azt akarod, hogy vidékedet az eső járja, ültess minél több élőfákat, s alakíts minél több erdő telepeket.

De ez nemcsak ama kötelességet foglalja magában, hogy minden módon és minden helyütt, hol a körülmények engedik, ültetni kell a fákat, de azt is: hogy minden áron korlátozni kell a természet-adta, vagy őseink szorgalma szülte faültvények kiirtását.

Tehát legyen kimondva: hogy legyen meg elmaradhatlanul minden községnek a maga erdeje, melyet soha a közjó érdekén kívül kiirtani szabad ne legyen; s minden száz holdnyi birtokon legyen legalább egy holdnyi erdő, s minden ezer holdnyi birtokon legyen legalább 10 hold erdő.

Heves Szolnok megyének van 1,281,878 holdnyi használható földje, mely összességben ha kivesszük

a 225,472 hold erdőt, a 22,214 hold szőlőt, 3126 hold kertet, marad még 1031066 hold területe: s ez a fenebbi kules szerint bizonyosan elfogadhatna még 10,310 ⁶⁶/₁₀₀ holdnyi új erdőt.

Legyen továbbá kimondva: minden község, mely országos és közlekedési utvonalaival fákkal be nem ülteti, faültetési kényszerített költséget fizet mulasztásainak helyrehozására; s minden birtokos, ki pusztán hagyja tagjait, s nem erdősíti annak árkos szegélyeit, hasonló teherviselés alá esik.

Heves Szolnok megye 120 □ mértföldön fekszik; már ha minden □ mértföldhöz ¹/₁₀ mértföldnyi utvonalt veszünk is, s minden birtok illő módon lenne nemesak mivelve, de zöldellő lombos koronákkal is ékesítve: mennyi erdő hiányt pótolna ez is.

Végre legyen kimondva: minden község, ha saját határában az utak vonalain, s egyebütt tenyésző fák rongálóit, kitördelőit felmutatni nem képes, együttesen felelős a feltűnő károkkért kényszeri kárpótlási költséggel. — Másiképen a legbuzgóbbak fáradozásaik is végre ellankadnak, midőn látják és tapasztalják, hogy a boszuállás vagy negédség büntetlenül tűzheti kártékony játékaikat a diszlo ültetvényeken.

Különben ösmeretesek előttünk némi részben mindazon fensőbb intézkedések, melyek az e téren előhaladások elérésére, s a visszaélések meggátolására hoztak; s ha nem családok emlékeztünk, már Mária Theresia idejében sürgettetett az Alföldön a fák tiltványozása hihetőleg a mult században is uralkodott szárazságok következtében; s mi ez előtt 20 évvel a Tiszamentén a Czedruskint emelkedő kanadai nyárfák mellett láttunk hihetőleg még azon királyné idejéből aggoru nagy terebélyes vadkörtvefákat, melyek alatt a falu nyájai a lehulló gyümölcsökért futkároztak: talán tehát már abban az időben érezték szükségességét annak, hogy a Tiszavidéket az időnkint felmerülő szárazság ellenében az élőfák tiltványozása s erdőtelepek alapítása által lehet csak megmenteni.

Hogy azonban a tiszteletré méltó régiebb korok e nemű törekvései s emlékei miért semmisültek meg, s az e téren intézkedések kellő mérvben miért nem fogamzóttak meg, s az ellenökbeni kihágások miért maradtak büntetlenül, avagy figyelmen kívül, ez uttal vizsgálni nem akarjuk; de miután már annyian bátorságot vettek magoknak a megyei gazdasági egyesületek irányában több szerény tanácsokat adni: szabad legyen nekünk is a heves megyei gazdasági egyesületet tisztelettel felkérni: miképen tüzze ki magának feladatul, hogy e kettős megye területét, kivált a Tiszavidéket e fenebbi pontok értelmében, ugy szólnán faültetvényes kertté alakítsa, megemlékezvén Pliniusnak amaz arany mondatára: optime de posteritate meretur, qui arbores plantat.

Különösen alakítson közvetítései által e kettős megyében többféle csemeték gyarapítására anyakerteket, melyekkel a községeket elláthassa; elevenítse fel a 48 előtti utolsó korszakban a megyének talán a létesítéshez is közel állott ama tervét, hogy legyen egy epres anyakert, mely az egész megye számára nevelje a csemetéket; szedessen, osztogasson és küldeményezzen szét a megyében akácza magvakat; tanulja ki kiküldetések által minden vidéken és területen milyen fák diszlenek, vegye minden községben közvetett gondviselése alá a községi iskola kerteket, s tegye meg, hogy szünjenek meg azok valahára már veteményes kertek maradni, s hogy működését megkönnyítse, alakítsa a megyei hatóság közbejöttével községenkint kertészeti bizottmányokat szakavatott egyénekből, melyek az általa kimutatott intézkedések szerint működjenek, vezessék és egyszerűsind ellenőrizzék a faültetvényezési előhaladásokat.

Másiképen a legtdvösebb hatósági rendeletek is mik lesznek egyebek, mint irott malasztok a kivihetőségnek hivatott napszámosai nélkül, avagy

kész óraműszerkezet avatott összerakás, és felhúzás nélkül.
TARICZKY ENDRE.

Városi rend és tisztaság.

VI.

(Vége.)

Az 1861-ik év kezdetével az alkotmányos állapot alatt Eger hatósága miként a megyei hatóság is újabb változás alá esett. Az alkotmányos városi hatóság a jó rendet fenntartani s némely régiebb szokást (mint például a fertálymesteri hivatalt — valódi kép szolgálókat*) visszaállítani eléggé törekedett. Azonban ez állapot kevés hónapok után ismét eltűnt, mint szappan buborék és beállott egy újabb közigazgatási állapot, melynek nevét én nem ismerem. Hogy az ily gyakori változások a közállapot javulására, haladásra nem vezetnek, az kétségtelen; miután az újhivatalnoknak elég hosszú idő szükséges, míg a helyzetet csak kiismeri s magát tájékozni megtanulja. A rövidke alkotmányos szabadság érzete még is nem volt hatás nélkül; lassankint felébredt az a köznépből, sőt még a cselédek és kocsisokban is; kik többnyire a szabadságot nem a jó rendre, hanem az ő korlátlan tetszésükre alapítják, melynek leginkább a személyes kényelem a vezetője. Így történt azután, hogy mikorra ezen szabadságérzet kifejlődött alant, akkor az alkotmányos állapot elis múlt. Mindemellett a köznépből felhasználta a zavart és legelőre is arra fordítá szabadságát, hogy a korábban tiltott rendtelenségeket újra elővette: lassankint a házak előtt az utcákon és téreken ismét előtűntek a szemét és trágya halmok; a belvárosi gazdák kocsisai szabadságot vevének némely előbb tisztán tartott közelebb eső térekre hordani a szemetet és más hulladékokat. A külvárosok szélesebb utcáin a lakosok házaik előtt nagy térségeken felszedik arasznyi mélységre a földet s azt behordják udvaraikba, mi ezéla nem tudom; mások mélyebb gödröket ásának, a kiásott földből sarat készítenek és azzal építkeznek; mások ismét — mint épen tegnapelőtt is a papnövelde kertje előtti utcán szelvényben láttam — az utcái sarat halmokba gyűjtve, abból vályogot készítenek. Mindezeknek azután az a következtetése, hogy az ásott gödrök és mélyedésekben esős időben a víz meggyül, tócsákat alakít; mi ugyan a libáknak, kedves lehet, de azoknak, kik kocsiakkal arra járnak, egyáltalán nem tetszik.

De nem szükséges, hogy efféle rendtelenségek keresésére az egész várost bekalandozzuk, én csak egy utra vezetem a tisztelt olvasót, arra t. i. melyen én csaknem naponkint járnok szoktam. Kocsin megyünk, mert az út kissé hosszú, a fél város viz által sötét azon tul is. Egy hirtelen fordulattal az utcán vagyunk. Miért e hirtelen fordulat? Szomszédom a mult évben némi építkezést tett, ekkor az utca közepén egy nagy mély gödröt ásott, e mellé még két kissébbet a vakolat készítéshez; e gödrök a kihányt földdel még most is az utca közepén vannak, épen ott hol a szekérnek járni kellene; tovább ugyan kileketne kerülni, de oda meg egy másik szomszéd kocsisa a mult télen hóval együtt a szemetjét is odahordta; ekkép az út a ház mellé szorított. De haladjunk tovább a vásártéren; itt látjuk a vásári deszkabódékat, melyek iránt e lapokban már többször történt szó; a melyek Tybolth idejében vásár után mindenkor elhordattak, most pedig állandóul itt állnak; én ugyan nem kívánom elhordatását 1-ször azért, mert ha néha arra megyek nyárbán a naptól, télben pe-

* A fertálymesteri szolgálat az én helyeslésemmel egyáltalán nem találkozik; igen primitív intézkedés ez, — mondhatnók — Ádám apánk idejéből való; lealacsonyítja a polgárt, és oly szolgálatokra kötelezi mik a hajdúkát, szolgákat illetik. A régi időben azt tapasztaltam, hogy a henyé, dolgozni nem szerető s hivatalokra ásitó mesteremberek leginkább a fertálymesterekből kerültek; kik megszokván a városban náll henyé üldögélést, mindenféle hír hallásokat, házi dolgait, üzleteiket rendszerint elhanyagolták és végre kedvesebb volt előttük éhen kószálni, mint otthon jóllakva dolgozni.

dig a szél ellen védenek; 2-szor ha elhordják, szomszédom, kinek tulajdona, azon mintegy 100 fabódét épen a házam tövében halmozza össze, mely roppant famennyiség a legborzasztóbb tűzveszélynek teszi ki nemcsak az én házamat, de az egész itteni város részt. Ha azonban e bódéknak ott a bika utcában valamely téres udvaron vagy kertben adnák hely, úgy az előbb említett kedvezésekről a rend érdekében örömet lemondanék.

Utunk a főegyház mellett a korona vendéglő felé vezet; itt egy kis árkon által, melyen néhány hóval ezelőtt még egy kis téglahid forma látszott a földbe temetve; a helyett azonban hogy a víz levezetésére a föld ásott volna ki, a hidforma romboltatott el, és most ez árkon kell át baktatni. Itt a Pyrker jegénye sorai közt haladunk a fürdő felé; ez út szép volna, ha a jegényefák nagy része el nem pusztult volna, részint a már érintett rombolások által, részint mivel az út mellett vezető árkok nem tisztítatván a fák a kellő nedvességet elveszíték. Igaz ugyan, hogy a hiányok akác fakkal kiegészítettek, miről azonban azt tartom: a kék posztó is szép, a veres is; de azért kék kabátomat még nem foltoztattam meg veres posztóval. De ime az út derekához értünk a hidhoz, hol Tybolth gesztenye fasora Pyrkerével találkozik. E hely kétségkívül a legjárótabb Egerben, a miveltebb osztálynak erre vezet seta útja akár az érseki kertbe, akár a fürdőkhez; a maklári külváros népeinek, valamint a fel és alföldről jövők nagy ré-

szőnek pedig a városba. És mégis mit látunk itten? — Tybolth idejében itt az út mellett egy oszlop állott táblával oly felirattal, hogy ide szemetet hordani tiltatik. Midőn az alkotmányos szabadság érzete post festa a kocsisokban is felébredt, első volt a tilalommal nem gondolni s a szemetet e közeli tere hordani; ez naponkint szaporodván, hogy e satyra ne legyen feltűnő idegenek előtt, valaki a táblát az oszlopról elvitte; később valaki az oszlopnak is megkegyelmezett, azt is elvitte tán tűzrelvőnek. Az egymásra halmozott szemet és hulladék dombok, melyek tán az egész belváros efféle gyűjteményét magokban foglalják, jelenleg miniatúr alakját mutatják valamely hegy vidéknek — nevezhetünk tán a Kárpátokat, Erdélyt vagy Schweiczt, hiszen télen havasok is voltak, most pedig egy ily vidék minden színei láthatók ottan; veres, hamvas, fehér sárgás és a füvel benőtték zöld színt mutatnak, tehát erdőt képezhetnek. Közlebb egy pesti barátom levén Egerben, erre sétálva egy óranegyedig bámulta e különös mozaikot és azt jövendőre, hogy egykor valamely vállalkozó czukrász e halmokat virágos kertté alakítandja egy közép dombra kioszkot emelend és abban fa gyáldát vagy sörcsarnokot állit az erre sétálók élvezetére. Az eszme nem rossz, hanem Lejtényi barátunk ennek is nyakát szegte, erre tervezvén az épüendő vasuti indóházhoz vezetvén a log utat; miután pedig e terv igen helyes, úgy amaz elmarad, kivéve ha még arra is jut hely. —

Egyébiránt a dolog komolyabb, hogy sem épen tréfa tárgya lehetne. Hogy e roppant szemét halom itt a város legszebb részének szomszédságában örökre nem maradhat, az kétségtelen; az elhordatás pedig csak a városi pénztár terhére esik; miként bátoríthatik tehát valaki oly dolgot követni el, mely utóvégre közteherré válik? ez ugyhiszem figyelmet érdemel.

Ha a kért utat folytatjuk a fürdők előtt, azon útezába jutunk, mely a malom mellett a külvárosba vezet; itt botránkozva fogja mindenki tapasztalni, hogy ez útezában állandóul és néha igen nagy sár van még a legszárazabb időben is azon okból, mert a következő útezában egy szeszgyár levén, ez a felhasznált vizet ez útezen folytatja le a patakba. Nincs joguk valakinek üzletét akadályozni, de a gyárnoknak sincs joga az útezen járókat és erre menő ezernyi szekereket állandó kikérülhetlen sárral terhelni. Üzlete sok viz felhasználásával jár, ha annak elemzésére más módja nincs, készítsen az útezen és átelleni udvarokon keresztül csatornát a patakig; azon pár gazdának ugy hiszem lesz annyi belátása, hogy örömet megengednek egy csatorna építést, melyet ők maguk is használhatnak. Az építés ugyan teher lesz, de az e gyárnak kelléke. Az útezára azonban e kifolyást megengedni nem lehet. — Tovább haladván a kertészek útezájára értünk. E roppant hosszú s széles úteza, melyet minden jövő menő örömet választ, ki a mellette lévő országút rázá-

sát kerüli, a legelő. Itt csaknem halmozottak középig is feljutnak, melyek, mi megtehetnek, töcsányira, hogy az elalig lehet utat találni; de ez úteza kezdő átmenniül szolgál kezdetén lakó egy 10 ölnyi hosszúra rendezes meg áll az oldalát már a sarat még moztaltat az útezárt meg egy szekér alig meglehet látja e mellek: vajjon e rövid hosszú töcsány, de útjának? Én azaz gazda nemcsak nemelne.

Bezárom még igen sokat rend és tisztaság; de ugy hiszem, hogy az útjának, hogy a meglegelőre pedig meg-

TÁRGYA.

Az irgalmas néne.

(Heszély.)

II.

Két hó óta lakta Czeleszta azon épületet, melyet nagybátyja a Blangy család bűkezűségéből lakhelyül nyert; mindennap találkozott az ifju hölgy Henrikkel s minden nap apadt a kedves gyermeknek vidorsága. Czeleszta gondolkodóvá s komolylyá lön; kerülni látszott az ifju ember jelenlétét, ki őt zavarta s arezára élénk pirt idézett.

Vagyis: Czeleszta szíve nyilatkozni kezdte, mi, amint az ember gondolhatja sehogy sem volt Tétébleu nagybácsi nyére.

Tétébleu! Hugom, szólt egy nap a reggeli mellett, ugy látom, hogy ön nagy hajlandóságot mutat a búskomolyságra! Talán esetlegesen Leoncz emléke üldözi önt egész idáig? és lenne-e bátorsága édes anyja és az én boszúságomra őt szeretni?

Leoncz urat? kérdé csodálkozva Czeleszta; én őt nem ismerem.

Hogyan! azon esinos urat, ki önnek Havreban udvarolt, és ki...

Oh! az igaz! közbeszólt Czeleszta nevetve; én róla egészen megfeledkeztem.

Elfeledkezett! De Tétébleu! tehát kire gondol ön akkor? mert ön gondol valakire unokahugom. Azt én jól látom. Én ugy tudok olvasni az emberi szívben, mint valami nyitott könyvben.

Ha az áll nagybátyám, önnek bizonyára kell tudnia tehát, kire gondolok... Lássuk no, mondja ki!

Tétébleu nyakát nyakkendője mélyébe süllyeszté, hogy ott találja ki ezen feladvány megoldását.

No hát, kérdé Czeleszta, egy percnyi hallgatás után, nem találja ki?

Hugomasszony, szólt a jó öreg megindultan, ha ön nem szereti Norval Leonczot, mást nem tudok itt senkit... kivéve... magamat.....

A legerősebb kacaj, melyet csak adhatott egy fiatal leány torka, mint valami varázssip hangja, vízhangzott szét az étteremben, hol Czeleszta és nagybátyja érkeztek. E jelenetre a Blangy uraknak ódon arczképei mintegy fölledni látszottak a poros keretekben s redőzött komoly honflokukat lesimitani, egy napugár pedig utat törvén magának az ablaküvegen, bevilágítá a komor termet, mint az égnek egy mosolygása összevegyülvén földi angyalai egyikének nevetésével.

A jó öreg Tétébleu csaknem kövé változott.

Ó nagybátyám! szólt Czeleszta, amint tulesapongó kedve lecsendesült, abban, hogy ön nagy

szívösmérő, borzasztón esalatozik. Hogyan! ön nem sejtí, kit szeretek én.....

Egy szolga ekkor kinyitja az ajtót s jelenté: Blangy Henrik ur!

E névre Czeleszta elhalványodott, pirult, leejt zsebkezdőjét, melyet kezében tartott s melyel gyönyörű szeméit törülgette, mert a nagy nevetés egész a könyekre fakasztotta.

Henrik belépén a szobába, észrevehé a kendőt, oda ugrott, hogy azt fölemelje s Czelesztának kézhez szolgálja, gyöngéden megszorítván kezét.

Mindez oly hirtelen ment végbe, hogy Tétébleunak nem volt még elegendő ideje bámulatából magához jöni, melybe őt unokahuga gúnyos kacajja sülyeszté.

Mégis, Henriknek házánál megjelenése csakhamar a valódiság, azaz: az illem érzetere fölébreszté. Elhagyta helyét, illően meghajtván magát az ifju ur előtt.

Minek köszönjem e szerencsét, hogy látogatásával megtisztel engem Henrik ur? kérdé Tétébleu.

Jövök öntől elbucszúzni kedves Tétébleu.

Czeleszta aggályos szemeket vetett az ifjura.

Hogyan! ön elutazik Henrik ur? felkiálta Tétébleu; ön elhagyja Blangyt oly rögtön? Még csak tegnap mondá ön, hogy másutt nem élhetne többé, csak itt, hogy nem fog elmenni e télen Párisba?

Hát én is menjek-e Párisba?

Oh!... Az, az ön dolgába való avatkozás lenne öntől megkérdezní.....

Hogy mily irányt veszek nemde? Jól van, én ma estve Havreba megyek.

Havreba! ismétlé Czeleszta, kinek szíve erősen dobogott.

Ah bah! kiálta Tétébleu, tompán visszaesve székébe.

Igen, kedves barátom, viszonzá Henrik. És ne csodálkozzék majd ha egy hó elteltével, a gyermek, kit ön térdein ringatott, Blangy Henrik, én nagybátyámnak nevezem.

Bevégezvén beszédjét Henrik, Czelesztához közelített féltérde ereszkedve előtte:

Ön ösmeri szívem titkát kisasszony — mondá — akarja-e ön legédesebb álmaimat megvalósítani s megegyezni abban, hogy nőm legyen?

Az ifju leány egy édes megindulás hatalmában lévén s képtelen csak egy szót is kimondani, kezét Blangy Henrik kezébe, melyet felé nyújtott mélyeszté.

Ez vala minden felelete.

Azon pár percnyi időköz alatt, míg e jelenet tartott, Tétébleu arca felváltva majd fehér színtől pirosra, majd sárgáról karmazsinra változott; Henrik s Czelesztát nézegette oly gyermek csodálkozásával, a ki előtt bűvészi kísérleteket mutatnak; az ifju ember szavait, a felnyitott szemeket, a csévegő ajkát ugy hallgatta, mintha egész ösmeretlen nyelven folyt volna a társalgás.

Egy szóval, mi sem adhatta vissza a szerelmes nagybácsi arczának rendes kifejezését, ki látta ekként szép álmadozásait tünedezni és unokahugát, maga helyett, a Blangy család örököséhez férjhez menni.

Tétébleu atyus, szólt Henrik, mindent elkell készíteni hogy esti hat órákor utra kelhessek. Vegye csak gondjaiba a postát, a lovakat és málhámat. Megbizom önt ezzel, mert magannak még bizonyos dolgot elkell intéznem, mely nem engedi, hogy oly jelentéktelen körülményekkel foglalkozzam.

Rögtön megyek Henrik ur; legyen nyugodt, minden készen lesz.

És halkabb hangon hozzátévé:

No már mindegy, e tördőfésre mindig visszaemlékszem! Oh hisz az ön, ki elkaparítja őt orrom elől.

Szegény Tétébleu atyus! Ön nem fog engem tovább szeretni? kérdé Henrik, mialatt mosolyogva, barátságosan veregeté a jó öreg vállait.

Tétébleu! uram ne mondja ezt nékem! Ön jól tudja, hogy én eskítt tettem Blangy asszonynak, hogy őt mindig ugy fogom szeretni, mint tulajdon fiamat.

És Czeleszta nagybátyja a legnagyobb sietéssel kiment, hogy elittkolja nagy felindulását.

Midőn lépései már elhangzottak és a folyosó végén látszott lenni, Henrik visszatére Czelesztához, ki nem hagyta el helyét.

Az ifju Blangynak arca nem volt többé mosolygó: távol ettől! komor homloka valami terhes elfogultságot árult el. Czeleszta ettől nagyon megijedt.

Mi baja önnek? kérdé őt reszkető hangon; honnét van e rögtöní változottság?

Czeleszta, rebegé Henrik lázszertü nyugtalansággal, tegnap önnel a parkban találkoztam; megpillantván engem, futni kezdett, de visszatartám s én önnek megvallám szerelmemet. Ekkoron zavarba jöve, és, én, vakszenvedélyemben gondoltam, hogy e zavarodás onnét jött, hogy ön is osztja velem együtt azon érzeményt, melynek egész életemre eldöntőnek kell lennie. Most, midőn kérdeztem, beleegyez-e nőm lenni, ön minden akadkozás nélkül kezét kezembe helyezé. S most nemde szeret ön engem?

Mit jelentsen e kérdés? Én azt nem értem!

Elmondom az egészet. Ez este elutazom; megyek megkérni édes anyját, hogy ezentül fiának nevezzen engem, azonban, mielőtt ezt megtenném, sülkséges, hogy egy kérdésemre feleljen Czeleszta; megkell önnek mondania, ha vajjon szíve egy másért nem vert-e? Megkell lenni.....

Az ifju hölgy egy taglejtése megszakítá Henriket beszédjében.

Ha kétkezik ön szerelmemben, szólt méltósággal a hölgy, mit képzel ön, micsoda érzeménynek hódoltam én, midőn beleegyeztem, hogy önnek ne-

je legyenek? Ön szíve de én nem gondolok ségére, én nem tudom, dag vagyok, egy sem fog ellenkedérek ember ir jobboldalról ősmeg, hogy család szer szívöket od

Kegyelem, nek így beszélnek, de akar vallomást, mely meg nékem....

az embernek szeretett nő, lelket s hogy imádkoz

Mit mondot kelvén tiléséből.

Az elutazási per Nem....

Nos tehát nyegeti önt? Szemre!

És Czeleszta zét.

Ó! hisz kezén szívem ltket hányattatik. Héttént önnel?

Csitt! kiált hallgatódzék, kHallja?

Egy kúrtne leiben; háromsz valami jelt akar

Henrik kivÉppen délMit akar e dokolva egésze riket, ki az ajt esátom, mig fe

Henrik akEkkor CzeTehát ki annak nem, ki

Önnek iga tok tovább. Tu

Henrik me egy férfias ese

Blangy H rakoznom?

E hang gyorsan ugrott

De rögtön ré

kapaszkodott.

Czeleszta

vára Henriket,

Mindent t

sát kerli, a legbotrányosabb kópet tñnteti néha elő. Itt csaknem minden ház előtt szemét és trágya halmozott össze, a földet szélbent egész az útea közepéig is felszedték, több helyen gödröket ástak, melyek, mint épen e napokban is, az esővel megtelnek, töcsákat alakítanak minden lépten annyira, hogy az ekkép átázott útcán a nagy sárban alig lehet utat találni s belőle kivergődni. Van pedig ez útea kezdetén egy keskeny útcácska, mely átmenőül szolgál innen az országútra; ez útea kezdetén lakó egyik gazda annak földét mintegy 10 ölnyi hossza annyira felszedezteté, hogy itt a víz rendesen meg áll és állandó sarat képez, s bár háza oldalát már közel föl ölnyire körül bástyázta, a sarat még most is időnkint oda tapasztja. Ez által az útezt már annyira megkeskenyíté, hogy egy szekér alig mehet itten el; midőn pedig az ember látja e mellett a nagy sárvizet, gondolkodóba esik: vajjon e rövid de mély, vagy a kertész útea hosszú töcsás, de kevésbé mély sarat válassza-e útjának? Én azon véleményben vagyok, hogy e gazda nemcsak megrovást, de fenytéket is érdemelne.

Bezárom már ezuttal e cikk sorozatot, bár még igen sokat lehetne felhozni, mit a Városi rend és tisztasággal egyezőnek nem talállok; de úgy hiszem ennyi is elég figyelmeztetésül arra, hogy ez ügyben valamit tenni kell; intézkedni, hogy a meglévő rendtelenségek megszűnjenek, jövőre pedig meggátoltassanak. Szükségesnek lát-

je legyek? Ön származása, igaz fölény helyezi önt; de én nem gondolok egyébre, csak a szív nemeségére, én nem vagyok tehát önhöz való. Én gazdag vagyok, egyetlen leány és anyám tudom soha sem fog ellenkezni szívem vonzálmával, mit egy derék ember irányában érzek; tanuljon engem jobb oldalról ösmerni Blangy Henrik ur és tudja meg, hogy családjában a nők nem szokták kétszer szívöket odaadni!

Kegyelem, drága Czeleszta, örült valék önnel így beszélni; hiszek önnel úgy, mint a jó Istennek, de akartam tulajdon szájából hallani egy vallomást, mely boldogságomat teszi. Bocsásson meg nekem.... Vannak az életben percek, midőn az embernek szüksége van azon tudatra, hogy a szeretett nő, lelkének nővére, ad neki egy gondolatot s hogy imádkozik érte!

Mit mondott ön Henrik? sikolta Czeleszta, fölkelvén üléséből. Micsoda percekről beszél ön?... Az elutazási perczről?....

Nem.... Nos tehát mit akar mondani? Mi veszély fenyegeti önt? Szóljon kérem!.... feleljen kérdésekre!

És Czeleszta megragadá a fiatal ember kezét.

Ó! hisz keze jéghideg!... Ön sápadt!... és én szívem lüktetéseim érzem, hogy az öné is nagyon hányattatik. Henrik, mondja meg nekem mi történt önnel?

Csitt! kiálta Henrik élénken s kissé lehajolván, hallgatódzék, kezeivel pedig a part felé mutatott. Hallja?

Egy kürtnek harsogása hangzék Czeleszta füleiben; háromszor egymásután viszhangzott, mintha valami jelt akarna adni.

Henrik kivevén óráját, nézte az időt. Éppen dél van! mormogott magában.

Mit akar e kúrtharsogás? kérdé Czeleszta feldokolva egészen magán kívül, visszatartván Henriket, ki az ajtó felé irányzá lépteit; el nem bocsátom, míg feleletet nem nyerek.

Henrik akadozott. Ekkor Czeleszta tñnepélyesen:

Tehát ki előtt nyitja meg szívét Henrik, ha annak nem, ki önt szereti.

Önnek igaza van Czeleszta, én nem hallgathatok tovább. Tudja tehát....

Henrik még nem végző be beszédjét, amint egy férfias csengő hang, kűnn, e szavakat ejté ki.

Blangy Henrik, meddig kell még ön után várakoznom?

E hang megreszketteté Czelesztát. Villámgyorsan ugrott egy ablakhoz s félretolá redőnyét. De rögtön rémülve tántorgott vissza s Henrikbe kapaszkodott.

Czeleszta ráösmert Norval Leonczra. Ez kint várá Henriket, kezében két vivókardot forgatván.

Mindent tudok most! kiálta a fiatal leány. Ön

nám pedig, hogy városnegyedenként mivel értelmesebb polgárok bizatnának meg az előforduló rendtelenségek figyelemmel tartására s feljelentésére, hogy a közhatóság azoknak tudomására jutván a kellő intézkedéseket megtehesse. JOÓ JÁNOS.

Ujabb pesti levelek.

XV.

Junius 8-án.

A Deák és Hodzsa-affairs képezték mult hó végletének beszéd tárgyait; iparkodott is a bécsi sajtó magyarellenese része kizsákmányolni ez eseteket, s mert légyből szokás szerint elefántot csinált, végtelenül örüllünk vallott kudarczán.

Erdélyben áll a követválasztási mozgalom; mindenből úgy látszik, hogy a csatát az országgyűlésen elvileg a magyarok fogják megnyerni, habár a határozat az oláh többség részére hajtsa is a győzelmet. Ez ugyan egy politikus szemében keserű vigasz, főleg 1861 után, de legkeserűbb lesz mégis a százsz atyafiak kiábrándulása.

Ily viszonyok között tekintük a fővárosi életet. A ki szórakozni akar, csak ide jöjjön; van itt most mulatság, talán több is mint kellene; mintha a város a küszöbön álló nyári elhagyottságért előre kárpótolni akarná magát; mielőtt kialszik, nagy lánggal lobban fel a gyertya is.

A Rákoson lófuttatás, a Dunán csolnak-verseny; a nemz. színházban Stéger és Bulyovszkyné; a Duna-soron Renz cirkusa, a polgári lövöldében

tehát, mielőtt megvívna vele, akará tudni, ha nem szeretem-e őt! Henrik.... ez ember itt vala s ön nekem mit sem szolt erről!

Tegnap még nem tudtam, hogy itt, Blangyban van. Csak ma reggel esett értesemre egy majoros gyerkőcz által, kit tervei kivitelére bérelt fel, tudván, hogy a mezőn egyedül szoktál járkálni, téged, a gyalázatos, elraboljon. Csak bosszúma hallgatván, felkeresém Norval L. urat s tudtára adám, hogy magaviselete — aljas!

De ő önt meggyilkolja Henrik.... Óh Istenem! mit tegyek?

Imádkozzék érettem Czeleszta, az angyal kérését Isten nem fogja elutasítani.

Ezt mondván, egy csókot nyomott jegyese homlokára s kiment, hogy Norval Leonczhoz csatlakozzék.

Tételeu végrehajtván Henrik parancsát, visszajött a terembe, hol unokáját hagyta, hol ez, ki minden perczet kimondhatlan szívszorongással számított, hitte hallani a fegyveresörgést, a nagy zajt, aztán egy kiáltást.... ez volt az egész!

A nélkül, hogy okát tudná adni, mi történt vele, egy ellenállhatlan félelemnek engedelmessékedve, Czeleszta befutott szobájába és ott letérdelt a Megváltó keresztje előtt. Örjögős futkosásában nagybátyjával ellenkezett, ki így kiálta reá:

Hová fut ön hugom? hová fut tehát? Tételeu! ön még kitöri nyakát!

Czeleszta mitsem értett beszédjéből; bezárva szobáját, imádkozék mind addig, még a lépcsőzeten hangzó lábdobogás eszméletre nem hozá ajátatos elragadtatásában.

Ekkor fölemelkedék s az ajtófelé fordulván, meglátá Henriket Tételeutól kísérve.

Az ifju egyik karján sebkötélék volt. Ön megvan sebesítve! sikolta Czeleszta hozzá közelegvén.

Az nem tesz semmit! mondá Tételeu; az csak közönséges karczolás.

Az nem fog akadályozni, hogy este elutazzam Havreba, tevő hozzá Henrik s egy hó mulva nóm leend.

Ön neje!.... hebegé Czeleszta, hátra tántorgván, ön neje!....

Késégkivül felelé Tételeu; nem egyeztél hát bele?

Nem nyilatkozott-e, hogy szeret engem? szolt Henrik azután.

Örökre szeretni fogom önt, mormogott Czeleszta, de neje többé nem lehetek!

Ej no! kiálta Tételeu, mig Henrik végig méregetvén szemével őt, egész zavarodottsággal mondá neki:

Ön nevetni akar, nemde? ez tréfa csak?

Az valóságos igaz. Mig ön párbajt vívott Norval Leonczczal, halottam egy kiáltást s abban hangjára véltem ráösmerni.... Telve rémülettel, fájdalommal, vetém magamat e feszület lábaihoz s

bál, sok más helyen kerti reunió, s mindentitt a nagy vásár. Szinte jól esik ily zaj között az „Urnapiját“ ünnepi esendben tlni meg.

Minap (e hó 2-án) a Sz. István-Társulat havi választmányi gyűlésén voltam; sokszor előfordult ott az egri név; mert hiszen Egerben lakik a nagy férfiú, kit jöltévőjeit ismer a haza majd minden intézete s így a Sz. István-Társulat is; Egerben szerkesztik s részben fordítják Cantu Caesar világtörténelmét, melynek gyorsabb megjelenését sokan türelmetlenül várják; — végül a könyvnyomda is, t. i. az az egri érseki, évek óta társulatunk bérletében áll. Fen fog-e bérlet tovább is tartatni, ez oly kérdés, mely az említett gyűlésen, ha jól fogtam fel, Érsek ő exja választásától tétetett függővé.

A löversenynek első két napja (6 és 7-én) a legdiszesebb közönség s a politikai téren ugyis kevésbé működő aristoeratak szokott részvéte mellett tartatott meg. Az első nyertesei (Semsey Lajos; az 1,000 db arany császárdíjra gr. Eszterházy Mihály; hg Esterházy Pál, gr. Renard János és ifj. gr. Batthyány István) mint látja a szives olvasó, nagyrészt magyarok; a másodiké pedig (hg Kinsky, gr. Renard János, gr. Kinsky Oct. (kétszer) és gr. Zichy) jobbára német urak voltak. Fővesztés ön az első gr. Kinsky Octavián, kinek Bécsben is győztes lova „Laternbub“ a nyeroszloptól nem messze lábát törvén a közönség szemelattára agyonlötvetett.

igy könyörögtem: „Istenem! mentsd meg Henriket s én esküszöm, hogy neked áldozom föl magamat!“

Lehetséges-e ez? kiáltották egyszerre Henrik és Tételeu.

Ön megszabadult Henrik, mond erre az ifju hölgy. Isten meghallgatá imámat, én is tartozom megtartani eskümet.

Öt év mult el azóta.

Franciaország nemtöje ismét új győzelmet irt zászlójára; dicső foszlányai Magenta mezején lengedeztek, melynek kartácsokkal felszántott, holttetemekkel megkövített földje, magasztos borzalmában mutatá a had művét, a vérrel irt szomorú korszakot!

Egy francia tiszt eszméletlen fektvék a megcsontított osztrák harcsook között; nem messze tőle egy csoport sebesült, hős csatárok, kik az egészből csak bátorságukat tartották meg és egytűvé gyűltek, hogy együtt haljanak meg. Néhány irtalmas néne szorgalmaskodott körülök, fájdalom! nagyon gyakran hasztalanul!

Egyike ezen szent hölgyeknek elválván társnőtől, hogy végig szemlélje e halál által lekaszálttak sorait és e haldoklókat, egyiknek segélyt nyújtván itt, vigasztalást amott, távolabbról reményt s mindenkiért imát!....

Elérkezvén e francia tiszthez, hirtelen megállott; hideg izzadság gyöngyözött le homlokáról s beszenyezé fehér homlokkötőjét.... Reszketve térdelt le a sebesült elé és rátevé kezét mellére....

A szív észrevehetlenül még vert.

A remény egy szikrája rezzent át a néne arczán, ki kezében tartván egy füvegscét, a tiszt ajakához érinté, megdörzsölte halántékát is e szíverősítővel s néhány pillanat mulva a sebesült éledezni látszott. Ajkai gyöngén mozogtak; szemei megnyitak, de fájdalom! a haláltól beleplezve, csak félig láthatták az irtalmasság angyalát.

Mégis látván e szent hölgyet a tiszt, utolsó erőködést tett, mintha fölkelni akarna.... Hasztalan fáradság! Az életfonala elszakadt benne.... visszaesett s haldokló ajkai e szavakat susogák:

Mennei testvér, imádkozzál érettem!

Blangy Henrik meghalt.

Tételeu! kiálta Czeleszta nagybátyja, amint e szomorú hirt meghallotta, inkább engemet vett volna magához a jó Isten!

És a jó öreg forró könyveket hullatott a fölött, kit fiaként szeretett.

Czeleszta néne mai napig folytatja szent hivatását, mindig első sorban ezen alázas, de hősies phalanxban, melynek zászlója a Krisztus keresztje; csatamezeje — az emberiség, hazája — az ég!

(A „Le Nouvelliste“ ez évi folyamából.)

BÉHÁRFALVY.

Rendezés tekintetében a löversenyvel egyez a „Budapesti hajóegylet“ (másként „Csolnakda“) versenye, mely ma délután fővárosunkban nagy szenzációt okozott. A szenzáció egyébiránt csak a verseny kezdetéig tart. A közönség ugyanis nem volt egészen tisztában az iránt, hogy mit fog látni s így roppant kíváncsisággal tödült mindkét oldalról a Duna partjaira, a lánczhidra s az aristokratikusabb és pénzesebb rész a nemz. szintű zászlókkal fölékesített gőzösökre.

Ennyi népet (30—40 ezer) szöke Dunánk partjain életében csak kétszer láttam, először midőn a megtalált magyar sz. Koronát Pestre felhozták, másodsor pedig 1857-ben a császári pár országos, körútja alkalmával. De a Duna habos tükre is, kezdve a Margitszigettől le a lánczhidig — mint a pályatérén csakugy tarkállott a sok csolnaktól; s épen déli szél fújván, vitorlást is láttunk eleget. Esembe jutottak ezelőtt két évvel Fiumében töltött napjaim, midőn kedvező széllel s neki eresztett vitorlával séta-utat tettünk Cherso vagy Veglia szigetek felé, vagy csak az öblös helyekre tartott bárka-raj — halásznai.

Mondám fönnebb, hogy a ritka élvezetet váró nagy közönség ezuttal újra csalódott. 4 verseny evezés volt: 1) az asszonyságok díja (ezüst serleg a hajós egyletnek emlékül), két négy evezős angol csolnak közül nyerte „Irma“ 2) Waldstein — Széchenyi-díj (diszlobogó a „Csolnakda“ részére, három két pár-evezős csolnak közül nyerte „Ellida“; 3) Sandoline-verseny (ikerlapátos egy evezős), kettő közül gondolom egy pesti molnár nyerte; végre 4) molnár-halász- és révész-verseny; ez a türelmes közönségnek még legjobban tettzett, mert ekkor legalább látott egy egész hajórajt (20—24) versenyezni; a győztesek soroksári, pesti és ó-budai molnárok voltak.

A polgári lövölde vasárnap a löverseny második napjának estéjén Jankovics Gyula főlövész-mester tiszteletére s a fővárosi közönség mulatságára zene- és tánczenét rendezett. Az egész kerti helyiség s a nagy terem tündéres fényárban uszott. Két zenekar húzta szüntelenül. 10 óráig csak az étkezés és társalgás folyt, de aztán kezdődött a tánc és egyéb vigáság. — Ez estély fővárosunkhoz s annak művelt, kedélydús polgáraihoz méltó volt, s mi csak azt ohajtjuk, hogy ha netán az egri polgári lövölde tagjai közül is a vásár vagy egyéb véletlen folytán némelyek szinte résztvettek volna abban, vigyék magukkal haza az itt testesítve látott társas szellemet, s használtassák fel otthon a családok élvezetére a szép nyári estéket, hogy ne legyen ez élet oly unalmas és rideg.

A medárdi vásár, mely jelenleg fővárosunkban tart, mindennel bővelkedik, mit a mezey gazdaság, műipar és kereskedelem nyújthatnak; nagy a kínálat, venni szándékozók is volnának elegenden, de nincs pénz s ez a fő. Hogy pedig pénz nincs, s hogy az e miatti panaszok évenként érezhetőbbek, ennek számtalan okát mindnyájan tudjuk. Azonban ha elemi csapások évenként nem sújtjanának s a termés bő lenne is, pénz ez országban — ugy lát-szik — míg az ország viszonyai nem rendeztetnek, nem lesz soha. Mikor fog elérkezni tehát ez idő? sokáig tart-e még a krízis? oly kérdések, melyekre

csak a nemzet s az uralkodó találkozása után, egy új országgyűlésen lehetne biztosabban felelni.

A vásár idejébe esik Bulyovszkyné asszonynak, a drezdai udv. színház tagjának első föllépte; f. hó 10-én játszani fogja az irói segélyegylet és a jogászsegélyző-egylet javára Gauthier Margit bravour szerepét; ezenkívül, mint írják, még csak egyszer játszik: atyjának az öreg Szilágyinak jubileumán, melyet a nemz. színház, mint néhány évvel ezelőtt a szánandó beteg Udvarhelyiét, kegyeletesen akar megünnepelni.

Bulyovszkynét illetőleg részemről igen örülök, hogy ő, ki külföldön a magyar névnek bizonyára csak dícsőségére és nem szegényére vált, újra hallhatjuk nemz. színpadunkról; őszintén bevallom azonban, hogy őt legalább egy német szerepében is szeretném látni; van német színház Pesten az új téren; és ez nem pusztán kíváncsiság, sőt igen természetes kíváncsiság azok után, miket e művész nő diadaláról a német színpadokon olvastunk.

S már be is végezhetném leveletem, ha nem kellene még egy nagy eseményről írnom, s ez hogy ma nyitotta meg Likey M. új sörházi helyiségét az Erzsébet és széna-tér sarkán. Eseménynek mondtam, mert a fővárosi lapok ezen helyiség változtatásáról hetek óta annyit irtak hogy valóban sok országos érdekű tárgy is megirigyelheti e nagy figyelmet. A jó és friss sör s az izletes étkek, melyekkel Likey csakugyan szolgál, magyar irónak is kedves, de hiszen „nemcsak kenyérrel él az ember!“

REMÉNYI KÁROLY.

HIRKÜRT.

† Mint a „Növilág“ előfizetési felhívásából látjuk, a lap „totum fac“-ja ezentul is genialis költőnk Bajza Jenő lesz.

† A „Hölgy divatlap“ utolsó számában Beniczki Emil barátunk prózai sorokban de ódaszerű hévvel bírálja Dalmadyt. Ugyanezen — általunk különben kedvelt — lapban Halász Dezső és Konkoly M. urak azzal mulatják magukat, hogy jelesebb írók (p. o. Balázs S. Dobsa!!! stb.) műveiből a leggyöngébb phrasisokat kiszedegetve nagyszerű gondolatokként igyekeznek az olvasók nyakára kötni. Végre a „lyrai aloék“ közt Gyulai Pálnak egy módfelett silány versét látjuk. Emil barátunkat — ezekből ítélve — nagyon elnézővé teszi — a „Szereltem.“

† A Tisza mellől több rendbeli levelet kaptunk, melyekben a tartós esőhiány miatt keservesen panaszkodnak. Ha e hír nem volna oly igen leverő és fájdalmas: megszorult atyánkfiaiunk ajánlanók a — Handabandát, mely tele van — vizzel (habár kissé bűzhődöttel). Különben a százhusz — előfizetőtől támogatott Handabandának is üttött végórája. Szegény Aranyos! Ő is elmondhatja Epaminondással: „Invictus moriar,“ mert senki sem győzte le eddig — — — gorombaság és sületlenségben! Sit illi pensio levis!

† Minden dicséretreméltó legényegyletünk a napokban junialist rendezett a tárkányi kies völgyben, melyre városunk minden rang és rendből szép számmal gyűltek vendégek. A kedélyes mulatság különösen azon ponton, hol Kecskeméthy K. pesti

czigánymusikus bandája húzta — a Dunánant, késő estig folyt s a ki a csillagfény mellett menyörgés-szerű zörejjel hazarobogó fogatokat messziről nézte, meggyőződhetett, hogy hál istennek! nálunk még jó husban vannak a — lovak.

† A „Részvét könyve“ fölöttébb érdekes tartalommal és lehető diszes kiállításban jelent meg. Ara kötetlenül 4 frt. Melegen ajánljuk. A szerkesztő Gyulai Pál urtól azonban elvártuk volna, hogy a vidéki lapokat is megtisztelje egy-egy példánnyal. Ily nemű figyelem mindig kifizeti magát s a pesti kiadók saját érdekekben cselekednének, ha az újabb műveket időnként a lapoknak is megküldenék, melyeknek az általok 'képviselt területen mindig több előfizetőjük s tízannyi olvasójuk lévén, mint valamennyi pesti lapnak együttvéve, az ő ajánlatuk csak előnyös lehet bármelyik mű vagy lapra nézve. Nem „a la Cicero pro domo“ bezzéllünk; mert e közlöny más kezekbe fog átmenni júliustól, hanem az irodalom minél szélesebb elterjedése érdekében,

† Régen volt soká lesz, hogy városunk ismét oly szintársulatot nyerjen, mint Latabaré, mely eddig három előadást rendezvén ugy egészben mint egyes tagjaira nézve helyesnek bizonyítja be azon szép hirt, mely megelőző. Nem akarjuk elsietni a dolgot, azért részletes itéletünket a jövő számra halasztjuk s előlegesen csak Timárt, Szigetinet és Fóti Erzsikét emlíjük. Azok bevégzett művészek; ez nagy reményekkel kecsgetető fiatal tehetség. Ugy értesültünk, hogy a lángbuzgalmu s ritka műveltségű igazgató csak kissé türelhető pártolás esetében három hónapot töltend körünkben s ez idő alatt a külföld és hazai drámairodalom jelesebb művein kívül 20—25, (köztök két még eddig magyar színpadon meg nem fordult) operettet is szándékoszik előadatni. Közönségünkön áll: valósítsa-e tervét, vagy a művészetre nézve kedvező táj felé siessen? Mi az elsőt reméljük és — ohajtjuk Eger jó neve érdekében.

† Tiszti Lajos, hősi szerepek szerencsés személyesítője s általán a vidéki színpadok egyik tehetség és tanulmány által kiváló jelese hajlandó, míg a társulat itt időzik — a francia és angol nyelvből leczkéket adni. Jó lélekkel ajánlhatjuk őt olvasóink figyelmébe.

Halálozások.

Meghaltak június 10—16. Palecsko Anna 4 éves; Joó István 45 éves; Szekeres András 2 éves; Gulyás Márton 43 éves; Bertalan Dezső 4 hónapos; Hironovics József 52 éves. — Összesen 5 fi- 1 nőnemű. — Született a hét folytán 10 fiu 7 lány. — Házasságra lépett 3 pár.

Vásári tudósítások.

Eger. Az elmúlt napokban többször beállt esőzések a mezey gazdát megörvendteték; kevésbé a szőlő birtokosokat. Főleg a keletészaki hegyeken nemcsak a zápor okozott jelentékeny károkat, de a vele érkezett jég is sok helyen nagy pusztításokat tön a szép termésel kecsgetető szőlőtököken. Az utóbbi (június 15-iki) hetivásár szinte a piaczi forgalom fokokinti csökkenését tanúsítja. Az árak következők voltak: t. buza 4 frt 80 kr, kétszeres 4 frt 30 kr, rozs 3 frt 70 kr, árpa 2 frt 90 kr, zab 2 frt 40 kr; kuk1rica 3 frt ausztr. mérőnkint. — Széna mászája 2 frt. A hús fontja 16 krra szállítatott.

Felelős szerkesztő Szabó Ignác.

HIRDETÉSEK.

Hirdetmény.

Virág János ludasi lakos felperesnek szintén ottani lakos Szabó (csári) János elleni jogügyben 2227 o. é. frt 50 kr és járuléka megvétele végett alperes tulajdonához tartozó s a ludasi 88 számú telekjegyzőkönyvben A I alatt bevezetett egész telki állománya végrehajtás utján elárvereztetni fog.

Mely 2-od izben megtartandó árverezésre július hó 1-ső napjának reggeli 10 órája kitzetnek ludas községi háznál a mikoron a vagyon becsáron alúl is eladatni fog.

Az árverezési feltételek a Hevesmegyei t. törvényszék telekkönyvi osztályánál vagy alulírott nál megtekinthetők.

Kelt Egerben június hó 2-kán 1863.

Nagy Albin s k.
Tarnajárási szolgabíró.

(63) 1—2

Árlejtési hirdetés.

A Lelesz helységben épülő rom. kath. templomhoz szükséges asztalos munkákra, nevezetesen: egy kathedra, oltár, alakok és

ajtókra, melyeknek tervrajza Egerben a parochián nt. Skody József káplán, úrnál mindenkor megtekinthető, f. hó 22-én reggeli 9 órákor ugyan a parochián árlejtés fog tartatni, melyre a vállalkozni kívánó asztalos urak ezennel meghivatnak.

(65) 2—2

Ghéczy József,
helyettes lelkész.

Boltváltoztatás.

Alulírt, borbélyműhelyét (officina) a Bernettféle házból folyó évi július 1-ső napjától a Széchenyi utcza, volt Petrócziféle, 7-ik szám alatti házba teendi át, s midőn erről a nagyérdemű közönséget tisztelettel értesíti, egyszersmind számos látogatásra s megrendelésre kéri fel.

(64) 2—3.

Generál Rudolf,
borbély.

Előfizetési tábla
Egész évre . . .
Félévre . . .
Negyedévre . . .
Egyes számban . . .
Megjelen . . .

Előfizetési tábla
II. évi folyóirat

Az „Egeri Hírlap“ szerkesztésében résztvevők jogtudor és fog megjelent Ezennel megyénk t. fizetési megmeltóztatás

Egész évre
Fél évre
Év negyedr

Ez olasz gummá lett facile emtore midőn hat hóv üttes beköször b a n — inkább mint igére sz gokat — ford Most — midőn sorsunkra joun lyó köteleesség tehát magasá igénybeveszik mezejéről lesz kásságunkat — Petőfy tanács kész!

De nem l Azon figy hat hó folytár tartozunk, n en érzettünk. Igen végig lapozva amennyire nak találj u épannyira ére mondott szép ge pour sac chose de une vie d nemes ez é seire szabad résből „oroszl

Megmond 1-8r Miv alias: ösztönü gödő tömegre variatlanul bá „Varium et m és hajthatlan vül a világon ni kétségtele több: vidél Sajnos tapaszt cialis laptól lése“ czimén lyök becses független, ön nek. Az üstő szereppel ki pedig plane valóban nag ezért való le lich“ kifejez